

• הגשה: ציפי גולן

[מרגש: הנג' רחל הבר תה' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צצ"ל בפרקיו יומן מחיהו ארוכי המעש]

65. נץ

מתוסכלת. ארון החשמל כאן מעבר לדלת, ומה השום-דבר של המutzer מונע ממנו לבדוק מה צריך לתקן בלוח? מה עשו עכשו? בעלי לא נרחתע. "דוקא בגלל זה", הוא אמר, "דוקא בגלל שאין להם כסיס מן הסתם יחשפו עכשו כל דרכ להפיל אותו, אם הם לא יכולים להרשייע אותנו בסחר באבירים הם ישמחו מאוד לצאת בכבוד ולהרשיע אותנו בהפרת תנאי מעצר או בשיבוש תחילci קירה. הם ידרשו לסלול לדדת באמצעותו מהעץ, את רוחה לזמן להם אותו?"

לא, לא רציתי.

עכשו גם הבניינ. הוא צודק, בעלי. ארון החשמל מעבר לדלת אבל הוא יכול לצאת אליו. אסור לו. "אבל יותר מזה", קולו נעשה שקט פתאום, רציני, "אני לא עושים זאת זה בשבילים. זה לא השיבוש שיוכלו או לא יוכל לטפל עלי וגם לא הסולם אני אגיש לו לאagiש להם, זה היושר שלי כלפי שמיים. אם התהיבתי על משהו ההתחייבות הזאת עומדת גם בפני אלוקים. איך אוכל להפר אותה?"

הוא לא יכול ואני לא רציתי שהוא יעשה זאת. בהיסוס הרמתי טלפון לESIS בקישתי עוזרה. מצערת, הרבה דברים אני יודעת לעשות, לטפל בארוןות חשמל פחות.

הוא הסכים בשמהה. הגע, טיפול, לא שאל שאלות. קיבל בלבד את התשובות. העירך, מאד העירך את בעלי. יושר הוא יושר ואמתה היא אמתה. בכל מצב בחיים.

מתניה זכה והתאשפז לפני בחודשים בבית החולים סורוקה על מנת לתרום כליה. כמו כל תורמי הכליה גם הוא שחה בחדר פרט. לאחר שהשתים הניתה עליה מהדר ההטאוששות אל חדרו להמשך החלמה, טיפול ומנוחה. לפנות בוקר, כשחכחה עדין שורה בחוץ ואף קרן שמש לא חדרה אל החדר, נכנע אחות לקחת לו סמנים. היא נסתה למשש את הדרך, למצוא את הנדרש במינימום רעש ולהסתדר בחשכה, אך היה לה קשה להתרגן. מתניה ניסה לעוזר. "את יכולה להדilk את האור, זה בסדר, לא מפרע לך", אמר לה. האחות שתקה וגע ולאחר מכן לחשה בקול חנוך: "אין צורך, זה החדר הכי מועאר במחלה". גם תרומות כליה וגם קידוש ד'. אייזו זכות!

#אושם מרבן מרבן

יום ראשון י"א בתשרי הגענו הביתה. התרגשת אזהה כי. לא רציתי לצאת לשום מקום. לא לרדת למכוותת, לא לצאת להליכה, אפילו לא לעלות ולרכון את תיבת הדואר. רק להיות בבית. לנשום את הקירות, להריח את השוגה. גם כן סוג של שוגה... אם אין בית אדם אחר שיוכל לשמש כ'סורה' אני מנעה מלרדת לרכון את פח האשפה, אין יכולת לפזרו לירקון, לצאת לשכנה, לרדת לקניות, רק להיות בבית. אנשים שחבו קשה לי, אבל לא היה לי קשה, הרגעים האלו, עם כל המורכבות בהםם, נדמו לי כהתגשות של חלום.

*

שעת ערב הגעה. עמודתי סמוך לכיריים, מבשלת מטיעמים לכבוד החג, כשהלפתע החשיך הבית. הפסקת חשמל. המנתני רגע ושניהם אץ זום החשמל לא חזר. ניגשתי לחילון והסתכלתי לכיוון הבניינים האחרים, בחילונות ריצד אלি האור. רק אצלנו נפל החשמל. "תוכל לצאת ולבדוק מה קורה בלוח החשמל?" ביקשתי אוטומטיות מבעל. הוא הרים אליו מבט, אמר בשקט: "אני לא יכול". "לא יכול?" לרגע נבהלה, "אתה לא מרגיש טוב?" "למה את חושבת? מרגיש מציגון", הוא השיב. "או אתה יכול לבדוק רגע מה קורה בארון החשמל?" שוב שאלתי, בוחשת את התבשיל שעל הגז. "לא", הוא השיב.

כיביתי את הלבנה וניגשתי אליו. מה קורה? "חתמנו", הוא אמר, "מוחץ שפטיך תשמור". לרגע בתיibi בו, לא מבינה, ברגע הבא נזכרתי. הוא במעצר אחד התנאים עליהם היה אסור לו לצאת מפתח הדירה. "אבל אתה לא יוציא" מחייתך. ארון החשמל נמצא בקומה שלנו, סמוך לדלת הבית, א' אפשר לקרוא לה ציאה! "חתמנו", הוא אמר שוב, ISRNG. "חתמנו שאינו לא יוצא מפתח הבית, אז אני לא יכול לצאת מוהפתח, עברו את המשקוף. היתי רוצה, באמותך". "אבל זה שום דבר. גם אתה וoms שכל המutzer הזה הוא רק שוטות. אין להם עילה הם היו צרכיכם כבר לשחרור אותך אלא שקשה להם להזוזות בכר", היתי

